

AYDEDE ATEŞ'İN TEKERLEMESİNDE

Ayşe Kaçgusuz Şimşek

ÖTEKİ YAYINEVİ

Öteki
HİKAYE

Yayına Hazırlayan
Serpil Köker

Resimleyen
Sevda Linka

Kapak ve İç Mizanpaj
Özgür Yurttaş

1. Baskı
Şubat 2020

© Öteki Yayınevi
Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt
Ceylan Matbaası
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Güven İş Merkezi B Blok No: 318
Tel: (0212) 613 10 79

Yönetim Yeri
Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi 17 A
Kadıköy / İstanbul
Tel: 0216 405 25 22
ISBN: 978-975-584-370-4

AYDEDE ATEŞ'İN TEKERLEMESİNDE

Okul Kuralları ve Disiplin

Ayşe Kaygusuz Şimşek

ÖTEKİ YAYINEVİ

Ayşe Kaygusuz Şimşek

1965 Zile, Tokat doğumlu. İlkokulu, Turhal Şeker İlkokulu'nda ve Turhal Lisesi Orta Okulu'nda okudu. 80 darbesiyle okul hayatı bitti ve evlendi. 13 yıl köyde yaşadı. On dokuz yıl sonra Açık Öğretim Lisesi'ne kayıt oldu. Üç yıl sonra da Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkiler Bölümü'ne kayıt oldu ve 2018-2019 öğretim yılında mezun oldu. Aynı üniversitede Adalet okumaya devam ediyor.

İlk öyküleri 2006 da yayımlanmaya başladı. Edebiyatın şiir, öykü, deneme, anı, söyleşi, mektup gibi birçok türünde yazdığı yazıları genele yayın yapan çok çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlandı ve yayımlanmakta.

Bir yıldan fazla Samandağ Ayna gazetesinde köşe yazdı (2013). 2018 Ekim'inden bu yana Avusturya'dan yayın yapan Toter Winkel-Saklı Açık- gazetesinde söyleşiler ve kitap tanıtımları yapıyor. TRT, Sol Radyo, Halk Tv ve www.lora gibi birçok radyo ve televizyon programına katıldı. Özgür Radyo'da çeşitli konularda on bölümlük program yaptı. Yaklaşık 13 yıldır Ekin Sanat Edebiyat ve Düşün Dergisinde Yayın Kurulu'ndan, Sanat Yönetmeni sorumluluğunu yapmakta. Aynı dergi de beş yıldır her cumartesi edebiyat etkinlikleri düzenlemekte ve sunum yapmakta.

Üç çocuk ve dört torun sahibi olan yazar Ankara'da yaşıyor.

Kitapları:

Düş/görüş - öykü, 2011

Düşe Yazanlar - söyleşi, 2013

Gül Ağrısı Su - şiir, 2015

Cezmi - roman, 2017

Haziran Ateşi - öykü, 2018

Hayatımdaki Erkekler - anı, 2019

Sesim - deneme, 2019

Bu kitapların tamamı ekin sanat yayınlarından çıktı.

Barış Öyküleri, Ankara Öyküleri, Kaynana Şekeri gibi ortak kitaplarda birer öyküyle yer aldı.

Mevsim ilkbahardı. Yağmuryağmış, arkasından ebemkuşağı doğmuştu. Ebemkuşağının çeşit çeşit renkleri gökyüzünü güzelleştirmişti. Güneşin ışınları altın yaldız gibi parlıyor, çocukların gözünü kamaştırıyordu. Okulun bahçesinde çimenler yemyeşil olmuş, rengârenk çiçekler açmıştı. Güllerin güzelliği görenleri büyülüyordu. Her yer mis gibi gül ve toprak kokuyordu.

Çocuklar teneffüsteydi. Leman ve Ateş, bahçede el ele tutuşmuş geziniyorlardı. Birisini güllerin arasında çiçekleri koparıırken gördüler. Kim olduğunu merak ederek, hız-

la yanına yaklaştılar. Bu, Ateş ile aynı mahallede oturan ve hem de aynı sınıftaki arkadaşları Ercan'dı.

-Çiçekleri niye koparıyorsun, dedi Ateş.

-Sana ne?

-Bahçe hepimizin. Çiçekleri, gülleri hep birlikte diktik. Onları koparamazsın!

-Koparırsam ne olacak?

Ercan'ın verdiği yanıtlar Ateş'i de Leman'ı da şaşırtmıştı. Çünkü Ercan çiçekleri koparacak, böyle ters ters cevap verecek biri değildi. Üstelik Ercan da çiçekleri çok severdi.

-Çiçekler dalında güzel. Koparırsan solar gider, yazık olur, dedi Ateş.

-Canım öyle istiyor. Sizinle tartışmak istemiyorum. Gider misiniz buradan, dedi Ercan yine o somurtkan haliyle.

Leman daha fazla dayanamayıp hemen söze karıştı:

-Ateş arkadaşımız doğru söylüyor. Herkes canının istediği gibi davranırsa, bahçemizin ve okulumuzun güzelliği kalmaz. Onları dickerken ne kadar çok yorulmuştuk. Öğretmenimizin ve bahçıvan amcanın emeğini ve onların ne kadar yorulduğunu da unutmamalıyız.

Leman konuşmasına devam ederken ders zili çaldı. Ercan bu kez Leman’a yanıt verme gereği bile duymadı. Kendi başına, bağıra çağıra sınıfa girdi. Ateş ve Leman da arkasından girdi.

Ders hayat bilgisi idi. Bu derste “sorumluluklarımız” konusunu işleyecekler, sınıfın ve eşyaların yerlerini defterlerine çizeceklerdi.

Bu onların ev ödeviydi. Herkes kitabını, defterini sırasının üzerine çıkarıyordu.

Ercan ise oyalanıyor, bahçede çamur olan ayaklarını bu kez de sıralara sürüyordu. Tam o sırada kapı açıldı. Öğretmenleri Gül içeri girdi. Öğretmenleri her zamanki gibi güler yüzlüydü. Ercan'ın ayaklarını sıraya sürdüğünü görünce birden yüz ifadesi değişti. Ercan'a bakarak konuşmaya başladı:

-Bakın çocuklar, burası sınıf ve bu sınıf hepimizin. Ne kadar temiz olursa, o kadar sağlıklı oluruz. Rahat ederiz. Dışarısı çamur diye içeri taşımak zorunda değiliz. Bastığımız yerlere ve hareketlerimize dikkat edelim. Davranışlarımız ve yaptığımız her hareket önce kendinize sonra arkadaşlarınıza saygıdır. Sanırım bunu unutan arkadaşlarınız var.

Gül öğretmeninin sözleri Ercan'ı etkilemişti. Başını önüne eğdi, sonra parmak kaldırdı. Gül öğretmen:

-Ne söyleyeceksin Ercan, dedi. Ercan:

-Öğretmenim, ben teneffüste yanlış yaparak arkadaşlarımı üzdüm. Onlara kaba davrandım. Sıramı kirlettim. Arkadaşlarımdan özür dilerim. Oysa okulumuzu, sınıfımızı, eşyalarımızı temiz ve düzenli kullanmalıyız. Okul ve okuldaki bütün eşyalar hepimizin. Onları hep birlikte korumalıyız. Bizden sonraki öğrencileri de düşünmeliyiz. Bu bizim öğrenci görevlerimizden biri. Doğruyu bilerek yanlış yaptığım için utanıyorum. Dün, oyun oynamaya dalıp ödevimi yapmayı unuttuğum için canım sıkılıyordu. Ben de sanırım canımın sıkıntısından çiçekleri kopardım.

Ercan'ın canının sıkıntısını, çiçekleri niye kopardığını Leman ve Ateş anlamıştı. Ama yanlış yaptığının farkına varmasına sevin-
diler. Ercan'ın utanarak da olsa, yaptıklar-
ını anlatması öğretmenlerinin de hoşuna
gitti. Gül öğretmen yine gülümseyerek:

-O zaman cezalısın Ercan. Tahtaya çık!
Yapmadığın ödevi şimdi burada, tahtaya
yap. Biz de görelim. Sınıfımızın ve sıranın
yerini, şekil çizerek bize göster, dedi.

Ercan'ın yüzü bu kez gülüyordu. Tahta-
ya çıktı. Sınıfın resmini çizdi. Öğretmenin
masasını ve bütün sıraların resmini çizdi.
Kendi sırasını da kırmızı tebeşir kullanarak
açıkça belli etti. Kapının girişini, çöp kutu-
sunu ve yazı tahtasını çizmeyi de unutma-
dı. Üstelik duvardaki dört mevsimi ve ayla-

rı gösteren büyük duvar kâğıdını da yerine koydu.

Sonra, “Tamam mı öğretmenim?” diye sordu. Gül öğretmen:

-Bu tamam ama bir de, bize bir tekerleme söylersen yerine oturabilirsin, dedi.

Ercan birazcık düşündükten sonra mahallede herkesin çok sevdiği dedesi olan Aydede’yi hatırladı. Gülümseyerek tekerlemesini söyledi:

-Aydede, Aydede gel bize dersimizi dinle, fikrini söyle.

Aydede, Aydede küçükler eksik yapar, büyükler tamamlar.

Sen de tamamla beni.

Aydede, Aydede gel bize, gülen gözlerinle gülümse.

Ercan'ın o anda uydurduğu tekerleme öğretmenini ve arkadaşlarını hem güldürdü, hem de düşündürdü. Ateş, Ercan arkadaşının konuşmasının bittiğini anladığında hemen ayağa kalktı ve:

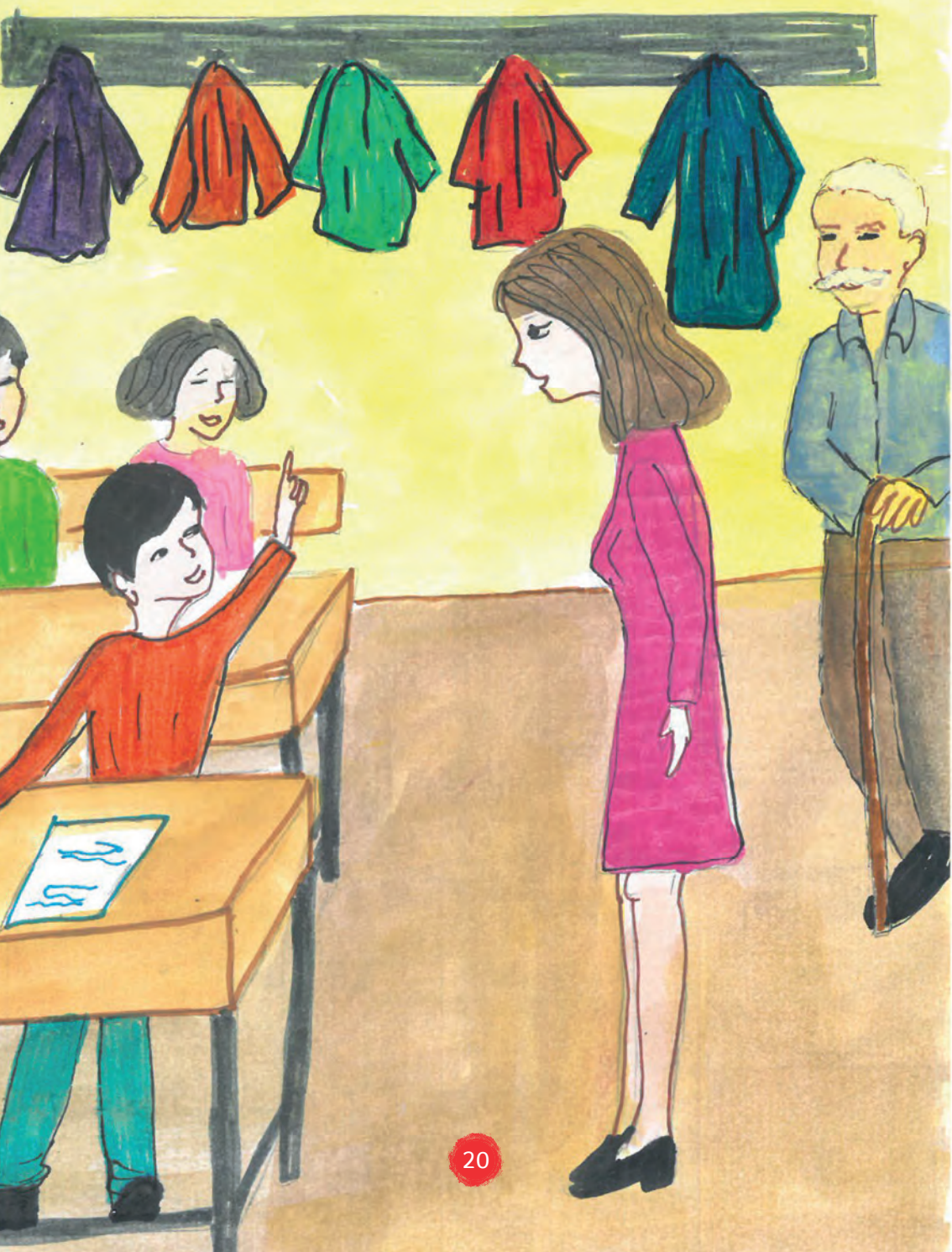
-Ben tekerlemeye devam etmek istiyorum öğretmenim, dedi. Öğretmen:

-Tabii, dedi. Ateş:

-Aydede, Aydede arada bir gel bize. Kim tembel, kim çalışkan söyle söyle, diyerek devam etti.

Ercan'ın yanlış bir hareketi, o gün ne çok şey öğretmişti herkese. Ateş'in tekerlemesinin ardından Gül öğretmen:

-Ercan ve Ateş arkadaşınızın tekerlemesi hem şiir hem de fıkra gibi oldu. Fıkralar güldürdüğü gibi aynı zaman da düşündürür

insanı. Düşünürken birçok şeyi sorgularız. Sorularımızın cevabını yine sorunun kendi içinde bulabiliriz. Düşünmek güzeldir, diye devam etti.

Sınıfta bir daha hiç kimse canım sıkılıyor diye çiçeklere de çevresine de zarar vermedi.

- 1-Ercan kim ve ne yapıyor?
- 2-Ercan'ın verdiği yanıt Ateş ile Leman'ı niçin şaşırttı?
- 3-Ateş niçin, okulda herkes canının istediği gibi davranamaz diye söyledi?
- 4-Gül öğretmenin yüz ifadesi neden değişti ve ne söyledi?
- 5-Ercan, neden utandı ve özür diledi?
- 6-Ercan kimi düşündü ve nasıl bir tekerleme uydurdu?

